



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1240/2024
13.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Срђан Алексић из ..., против туженог Јавно предузеће за комуналну привреду „Лесковац“ са седиштем у Лесковцу, чији је пуномоћник адвокат Душан Марковић из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 206/24 од 07.02.2024. године, у седници одржаној 13.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 206/24 од 07.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 206/24 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 242/23 од 20.11.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе одређене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате, док је преко досуђеног а до траженог износа за месеце означене у овом ставу изреке са припадајућом каматом, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период фебруар 2017. године – октобар 2019. године (осим јануара 2018. и 2019. године), све са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 206/24 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца преко досуђених а до тражених износа означених и у овом ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом, и у ставу другом и трећем изреке. Ставом

другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова првостепеног и жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против другостепене пресуде, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, као ни да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора у периоду од фебруара 2017. године до фебруара 2020. године тако што је оцењено да је тужбени захтев делимично основан. Побижана одлука којом је део тужбеног захтева правоснажно одбијен а која се побија ревизијом, заснована је на утврђеном чињеничном стању да је предметна накнада тужиоцу исплаћена кроз фиксни додатак приказан у исплатним листама који представља математички збир вредности топлог obroка и регреса, чија висина је утврђена колективним уговором туженог. Оспоравањем налаза и мишљења судског вештака, на чијем је налазу заснована одлука, тужилац оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а то није разлог због којег се може изјавити посебна ревизија у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је у парницама из радног односа ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 16.03.2023. године, а вредност предмета спора је испод ревизијског цензуса.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**